

Saturs

	Ievadvārdi izdevuma saņēmējam	6
Andrejs Tiknuss	Biogrāfiski fakti par Tēvu Bonifāciju Tiknusu	8
	Mana bērnības un jaunekļa gadu sapņu telpa	11
	No <i>Leica</i> līdz <i>Nikon</i>	12
	Liktenīgā bise	14
	Makšķerēšana kā kaisle	15
	Fotolampu turētājs	17
	Komandējumi	18
	Mājas un ģimene	19
	Tēva darba novērtējums	21
Ēriks Hānbergs	Ieraudzīt dzīvošanu, ne tikai izdzīvošanu	26
	Zemniekotājos un zvejniekos	28
Andrejs Tiknuss	Rūpniecība Latvijā	58
Voldemārs Hermanis	Augsti viesi. Vizītes Latvijā	84
	Padomju dzīvesveids un pilsētvide	98
	Latviešu teātris Latvijā pēckara gados	132
	Latviešu rakstnieki un Maskavas skavas	148
Ēriks Hānbergs	Stingrībā un viltībā	160
Voldemārs Hermanis	Dziesmu svētki. Līgo svētki	178
	“Cīņa” – LPSR preses flagmanis	200
Ojārs Lūsis	Atmiņu sprīkstis par Vecmeistaru	218

Ievadvārdi izdevuma saņēmējam

Esi sirsnīgi sveicināts, sākot iepazīšanos ar šo izdevumu!

Pat nezinu, kā to nosaukt – par grāmatu mana Tēva, preses fotogrāfa BONIFĀCIJA TIKNUSA piemiņai vai par Tēva atstātā fotonegatīvu mantojuma izlases fotogrāfiju albumu. Tā noteikti nav biogrāfija klasiskajā izpratnē, jo šeit ir apkopoti gan biogrāfiski fakti, gan manu un citu cilvēku, kuri pazina manu Tēvu, atmiņu uzplaiksnījumi.

Kāpēc radies šis darbs, kāds ir tā mērķis, kādai auditorijai adresēts?

Katram cilvēkam ir atvēlēts noteikts aktīvās dzīves posms. Manam Tēvam tas iekrita periodā īsi pirms Otrā pasaules kara, kara gados un padomju periodā līdz pat aiziešanai pensijā tā sauktā *attīstīta sociālisma* laikā. Viņš strādāja laikrakstā “Cīņa” kā profesionāls fotoreportieris un fotovalodā iegrāmatoja lielāko daļu sabiedrisko, ekonomisko, kultūras, mākslas, kā arī tālaika politisko notikumu norišu. Tādi pasākumi arī ir mūsu dzīve un vēl pavisam nesena vēsture. Manam Tēvam Bonifācijam Tiknusam bija darba pienākums un profesionālā dziņa savu laikmetu atēlot.

Kas ir fotoreportieris? Viņam jābūt visur – gan oficiālos pasākumos un svētkos, gan pilsētās un laukos. Jābūt sabiedrības visdažādākajos slāņos, jāredz un jāiemūžina bērnu un jaunatnes dzīve, smagie lauku un celtniecības darbi, cilvēki, kuri strādā visdažādākajās nozarēs. Fotoreportieris nav specializējies fotogrāfs, nav tīrais dabas vai teātra, vai portretu salona fotogrāfs. Taču viss minētais – daba, darbs, sabiedrības dzīve, kultūra un māksla, portretēšana – ir bijusi Bonifācija Tiknusa darba saturā.

Pēc Tēva aiziešanas mūžībā 1986. gadā manā rīcībā palika fotonegatīvu arhīvs, kas bija gan tematiski datēts, gan vietām ne visai labi sakārtots. Uzreiz gribu teikt, ka manā rīcībā nav viss Tēva veikums, jo daļa negatīvu aizgājuši nebūtībā, ļoti ievērojamu daudzumu pēc tālaika likumdošanas savāca Latvijas Valsts kinofotofonodokumentu arhīvs, faktiski atņemot autoriem viņu sastrādāto. Par Tēva darbiem šajā iestādē neesmu interesējies, taču nolēmu sakārtot to, kas saglabājies mājās. Ar pārtraukumiem darbojos vairākus gadus, līdz beidzot pie kādas skaidrības nonācu, un tagad man ir iespēja neturēt sveci zem pūra. Saprātīsiet, ka visu parādīt nav iespējams, tāpēc uztveriet šeit redzamo par zināmu izlasi.

Mājas un ģimene

Tēvs bija rosīgs ne tikai darbā, bet arī mājās, vienmēr gādāja par savu ģimeni.

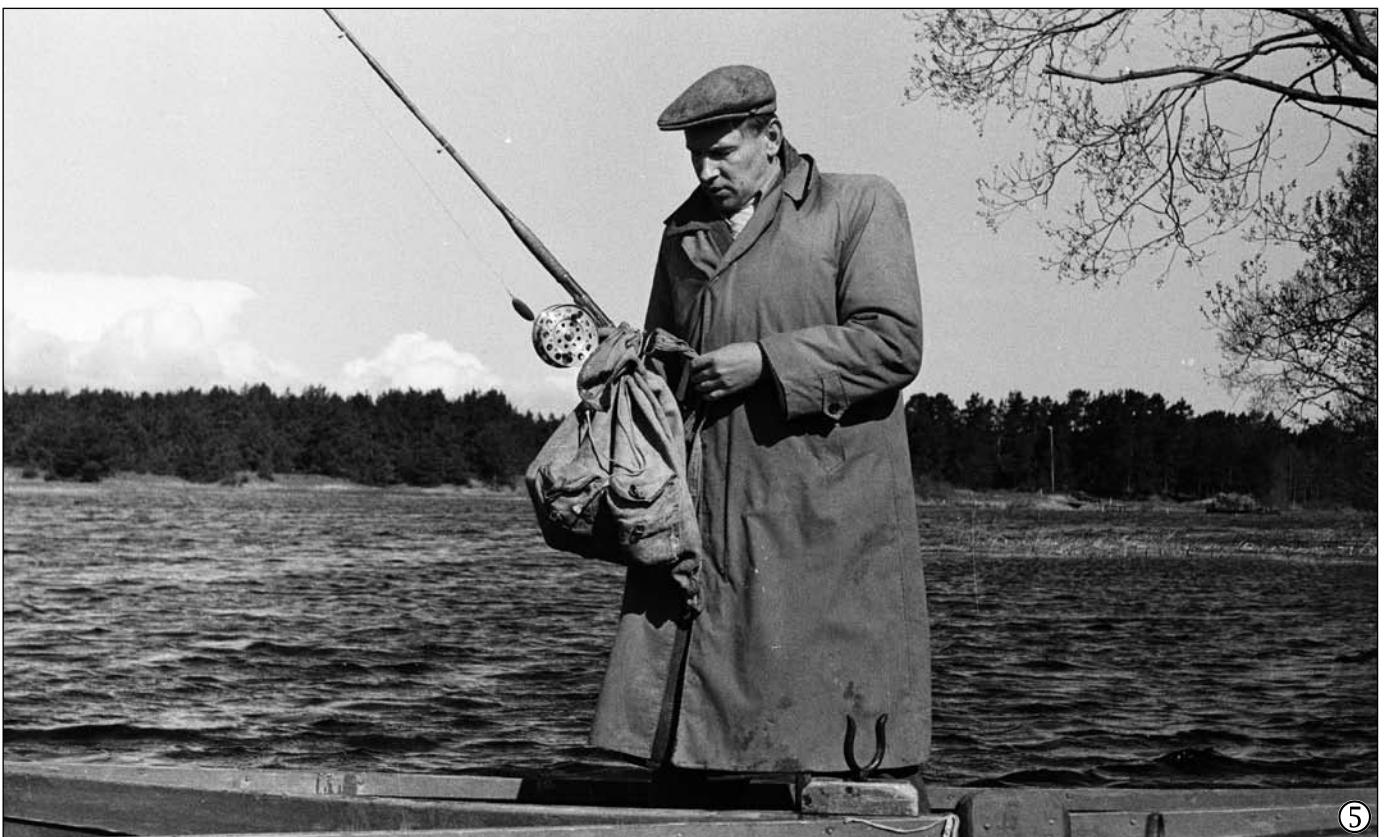
Kā jau minēju, mani vecāki apprecējās 1939. gada decembrī. Mana mamma nāca no ugunsdzēsēju ģimenes ar dinastijas tradīcijām – ugunsdzēsējs bija gan mans vecaistēvs Jāzeps Ļabis, gan mamma vecākais brālis, arī Jāzeps Ļabis, un mamma brāļadēls, mans brālēns Juris Ļabis, kurš ugunsdzēsības dienestu noslēdza jau atjaunotajā Latvijas Republikā kā ugunsdzēsības dienesta priekšnieks ģenerāļa pakāpē (viņa dienests beidzās pēc Talsu traģēdijas – Juris demisionēja vienlaikus ar iekšlietu ministru Daini Turlo). Arī mamma ģimeni skāra traģēdija – 1932. gadā, braucot uz ugunsgrēka izsaukumu, vaļējā ugunsdzēsēju mašīna avarēja Bauskas ielā, atsitās pret tramvaja vadu stabu, un vectēvu trieciens izmeta no auto tieši uz sliedēm. Ievainojums galvā bija nāvējošs. Tā mana mamma zaudēja savu tēti trīspadsmit gadu vecumā.

Pēc ģimenes nodibināšanas mani vecāki sāka īrēt dzīvokli Auces ielā. Tas piederēja vientuļai četru dzīvokļu mājas īpašniecei, bija ar krāsns apkuri un pietiekami labiekārtots. Tā kā saimniece kara beigās emigrēja, dzīvoklis palika maniem vecākiem arī pēckara gados un man kļuva par dzimtajām mājām.

Aukstās ziemās piekurināt dzīvokli bija neiespējami, tāpēc Tēvs organizēja centrālāpkures izbūvi – sākumā ar ogļu katlu, tad ar gāzi, kad tā tika mājā ievilkta. Ģimenei kļuva silti gan tiešā, gan pārnestā nozīmē. Atceros, kā Tēvs priecājās, ka gan mammai, pirmās grupas invalīdei, gan vecmammai un mums abiem ar mūsu vairs nav jāsalst aukstajās ziemas dienās. Jā, tas bija viņa nopelns!

Arī *kārlīša* uzturēšana kārtībā bija pašu rokās – visu, izņemot motora kapitālo remontu, veicām paši (runāju daudzskaitlī, jo šajos darbos piedalījās ļoti aktīvi). Kā humoru atceros, ka, izjaucot un noskrūvējot kādas detaļas, viss tika novietots “zināmā vietā”, taču, kad tas *verķis* bija jāsaliek kopā, izrādījās, ka “zināmās vietas” atrašanās ir piemirsusies...

Trīsdesmito gadu beigās pēc Tēva vecākā brāļa Leona Tiknusa ierosinājuma viņi abi iegādājās zemi Jūrmalā, Viestura ielā, netālu no tagadējās Bulduru dārzkopības vidusskolas. Nezinu, bet nojaušu, ka brāļu iecere bija tur uzbūvēt dzimtas māju. Leons no Liepājas, kur viņš strādāja teātrī kā baleta solists, gribēja ar ģimeni pārcelties tuvāk Rīgai, jo bija saņēmis uzaicinājumu pāriet darbā uz Latvijas Nacionālās operas baleta trupu. Tā nu brāļi uzsāka intensīvus saimniekošanas darbus. Kā Tēvs stāstīja, Jūrmalas pašvaldībai tika samaksāts par zemi un katru koku, kas uz zemesgabala atradās. Taču lielās ieceres piepildīt diemžēl neizdevās, jo 1940.

1. Bonifācijs Tiknuss. 1975. gads
2. Sieva Vanda Tiknuse (dz. Ļabis). 1939. gads
3. Bonifācija Tiknusa laulības Sv. Alberta baznīcā 1939. gada 26. decembrī
4. Bonifācija Tiknusa mednieku kolektīvs pēc medībām Lubānā. 1953. gads
5. Makšķernieks Bonifācijs Tiknuss. 50. gadi

1. Jaunā RVR ražotā
elektrovilcienu
izmēģinājumi.
1957. gads

2. Rīgas autobusu
virsbūvju fabrikā.
1955. gads

3. Mikroautobusu
"Latvija" ražošana
Rīgas rūpnīcā "RAF".
1968. gads

1. Ceļā uz Pļaviņu HES celtniecības sākumu. 1961. gads
2.-3. Pļaviņu HES būve. 1965. gads

